

Iedereen kunstenaar!

Musical, toneel, animatiefilm, saxofoon, tapdans of schilderkunst: wie kunstenaar wil worden, kan terecht in de Antwerpse Academies om zijn talent te ontplooiën. Vier leerlingen vertellen enthousiast over hun kunst en hun passie. Tekst: Ivo Van Orshoven | Foto's: Tim De Weerd

> Natascha Burmensky (33) >>>
> glas-in-lood >>>

> Academie Beeldende Kunsten, Merksem >>>

“Vijf jaar geleden schreef ik me in voor een cursus mozaïek. Een vriend raadde me aan om ook eens te informeren naar de cursus glas-in-lood aan de Academie in Merksem. Uit nieuwsgierigheid ben ik een keertje gaan kijken. Het was veel interessanter dan ik had verwacht. Uiteindelijk heb ik voor glas-in-lood gekozen.” Dit jaar kreeg Natascha drie grote opdrachten mee: een hoed, een spiegel en een pilaar.

“De hoed en de pilaar heb ik al gemaakt. De spiegel mocht ik naar volgend jaar doorschuiven. Over de pilaar ben ik best tevreden. We moesten een werk maken met twee buitenramen en een binnenraam. Bovenaan moest er een halve cirkel in verwerkt worden. Dat

“Misschien verdienen ik hier ooit een centje mee”

betekent veel glas. Daarom heb ik mijn ontwerp nogal sober gehouden. Ik heb maar twee kleuren gebruikt: mijn favoriete bordeauxrood, en een blauw dat er goed bij aansluit. Om de lengte van de pilaar extra te laten uitkomen, heb ik met verticale lijnen gewerkt. Zo heb ik geprobeerd er een samenhangend geheel van te maken. Wie wil, kan hem eens gaan bekijken in de bibliotheek van Merksem.” Natascha wil ook na haar stu-

dies aan de Academie glaswerken in lood blijven maken. “Het zou fijn zijn als ik er een centje mee kan verdienen, maar dat hoeft niet.” Haar pilaar draagt heel veel kenmerken van de art-decostijl. Misschien kan ze wel aan de slag als restaurateur van loodramen in art-nouveauhuizen? “Echt? Is mijn werk art deco? Fijn, dat zal ik eens opzoeken. Alhoewel, ik ben meer een doener. Opzoekwerk over kunstgeschiedenis is niet aan mij besteed.”

“Ik was zestien jaar. Op een dag stond ik op en vanuit het niets kreeg ik een onweerstaanbare ingeving: ik moest en zou saxofoon spelen. Vreemd, want ik had voor-

“Ik ben verslingerd geraakt aan jazz”

< Benjamin Verhoeven (21) <<<

< saxofoon <<<

< Academie voor Muziek & Woord, Deurne <<<

dien thuis nooit over muziek gesproken.” Benjamin schreef zich vijf jaar geleden in aan de Academie van Deurne. “Sindsdien ben ik voortdurend met muziek bezig. Ik ben verslingerd geraakt aan jazz.”

Het zijn vooral de lessen aan de Academie die zijn passie voeden. “Mijn leerkracht begeleidt me in het spelen, maar met hem kan ik ook urenlang gesprekken voeren. Stapsgewijs ben ik zielsveel gaan houden van saxofonist Charlie Parker. Hij had ontzettend veel talent, maar oefende ook als een bezetene. Zoiets vind ik als student hoopvol om te horen. Mijn favoriet nummer van hem is ‘Now’s The Time’. Op dat nummer heb ik dit jaar veel geoefend. De boodschap van Parker is duidelijk: niet later, maar nú is het moment om je instrument vast te nemen en de pannen van het dak te spelen.”

“De Academie van Deurne focust meer op jazz dan de andere academies. Sinds kort hebben we een Big Bandensemble, samen met de Academie Muziek & Woord van Borgerhout. In groep spelen geeft echt een kick. Bovendien is zo’n Big Band heel zeldzaam in Vlaanderen. Daarom hebben de meeste muzikanten er ook geen ervaring mee. We zijn allemaal beginners en dat maakt het heel ontspannend. Je hoeft je niet te schamen als je eens een foutje maakt.”

Ook na vijf jaar is Benjamin nog ontevreden over zijn niveau. “Om een echt goede muzikant te worden, is zestien jaar eigenlijk al oud om je in een instrument vast te bijten. Dat wil niet zeggen dat ik spijt heb dat ik later begonnen ben. Nu kwam de beslissing alleen van mij. Niet van mijn ouders.”

>>>>

“Ik wilde als kind teken-
school volgen, maar ik
mocht niet van mijn ou-
ders. Omdat ik een meisje was
en omdat ze schrik hadden dat
ik kunstnares zou worden.”
Bernardine heeft haar roeping
lang verdrongen. Maar uitein-
delijk kon ze de lokroep van het
schilderen niet meer weerstaan.
“Toen de jongste van mijn vier
kinderen twaalf was, heb ik me
ingeschreven aan de Academie.
Daar ga ik nu drie keer per week
een halve dag schilderen. Ik kom
er echt tot rust. Mijn huisgeno-

roots van mijn twee adoptiekin-
deren gaan opzoeken. Sindsdien
laat Rwanda me niet meer los.”
Bernardine haalt er het doek
bij dat in haar inkomhal hangt.

*“Mijn eerste
expo: dat gaat heel
speciaal zijn”*

“Voor ik aan een schilderij begin,
ga ik op zoek naar documenta-
tie over het onderwerp. Zo krijg
je een realistische inhoud, met

> Bernardine Huvaere (53) > > >
> schilderkunst > > >
> Academie Beeldende Kunsten, Hoboken > > >

ten weten dat ze me dan niet
moeten bellen, tenzij het heel
dringend is.”

In vijf jaar tijd ontwikkelde Ber-
nardine een eigen stijl. “Onder
de vleugels van je leerkracht
ontplooit je langzaam je talent.
Gaandeweg krijg je meer zelf-
standigheid. Ondertussen heb
ik een vlotte penseelstreek, die
tegelijk ook sober is.”

Bij Bernardine zit er een lijn in
de onderwerpen die ze schildert.
“Ik ben vorig jaar de Rwandese

meer gevoel. Je ziet bijvoorbeeld
dat dit huis een aluminium dak
heeft. Dat is typisch voor oor-
logsslachtoffers van wie het
huis is afgebrand: zij kregen van
de regering een nieuw dak.”
Wereldberoemd zal Bernardine
waarschijnlijk niet meer wor-
den. Dat hoeft voor haar ook
niet. Maar binnenkort hoopt ze
wel ergens haar schilderijen te
kunnen tentoonstellen. “Mijn
eerste expo: dat gaat een heel
speciaal moment zijn.”

“Sinds mijn vijftiende heb
ik aan de Academie van
Deurne zowat alle oplei-
dingen gedaan waarbij je leert spre-
ken: dictie, voordracht, welsprekend-
heid en toneel. Dat heeft me bij de
mondelinge examens aan de univer-
siteit echt geholpen. Bovendien zijn
die opleidingen ook handig in mijn
job als leerkracht.”

Handig voor het beroepsleven, maar
dat is niet de reden waarom Kris-
tien nu toneel volgt: acteren is voor
haar een tweede natuur geworden.
“Ik speel ook in een theatergroep
waar we doorgaans vlotte, luchtige
stukken spelen.” Voor het examen
mocht Kristien dit jaar haar tanden

> Kristien Pijl (26) >>>
 > toneel >>>
 > Academie voor Muziek & Woord, Deurne >>>

in een iets taaier toneelstuk zetten. "We hebben 'De Jossen' gespeeld. Dat stuk van Tom Lanoye gaat over het verlangen, maar ook de afkeer om allemaal hetzelfde te zijn. Iedere rol krijgt de naam Jos. Handig is dat je de

"Dromen van volle zalen"

rollen kan variëren. Je hebt minimaal twee acteurs nodig, wij speelden het met negen mensen. We droegen allemaal hetzelfde T-shirt met een andere slagzin op.

Op het mijne stond: 'Platonisch, mijn oor'. Dat zinnetje kwam geregeld voor in mijn tekst."

Het tweede grote jaarproject voor Kristien was de voorstelling 'De vlo en de professor'. "Dat stuk is gebaseerd op een bekend luisterverhaal voor kinderen. We traden op met bijna de hele Academie. De kinderen die zangles volgden, waren het koor. Er deden verschillende leerlingen muziek mee. En de toneelleerlingen waren de personages. Onze voorstelling in deSingel was uitverkocht. Acteren voor negenhonderd mensen: daar kan je alleen maar van dromen."

Geef toe aan je creatieve goesting... en doe eens wat anders!

Vul deze bon in en geef hem af in één van de elf stedelijke Academies. Zo maak je als nieuwkomer **kans op 1 jaar gratis opleiding in de academie van je keuze**. De adressen van de Academies en het wedstrijdreglement vind je op www.kunstdatkanikook.be.

naam

adres

e-mail

telefoon/gsm

voorkeur Academie

voorkeur richting

Niet cumuleerbaar met andere acties en 1 deelname per persoon.

